

БОШКО РУЋИНЧАНИН

ТРИНАЕСТИ

бела сунчаница
из разгорелог зглавка росе
лучно се усправља
небо жедно отворено да напоји
небо се свеже зумбулно сили
па надређује обронак у буђењу

птица узлеће са сунцокрета
у сусрет мом уранку
и пали се на самом почетку

омаљеним очима падам
на узгорелу гору најпре
на обгорелу траву потом
на дно себе запаљеног најзад
и топим се лако разнобојно

„Багдала“, бр. 96-97 / 1967.

БОШКО РУЋИНЧАНИН

ДАМЊАН

Дамњана станојчића
Присилно повели
на сремски фронт
па га убили
на руђиначком
гробљу
1945 у 23 години

вришти
дамњанов зеленко
са гоча
и жељина
буди нас
свако јутро
у име оца и сина

под њим су
извори сунца
и горки извори
река
у очима рушне
мајке богдане
црква од лелека
онамо
пасји конаци
црвене жеге
раја
заставе
мрза и ђавола
са душом
шареног змаја

и јата
гавранова
загробне стазе
жарке
што смрћу
на смрт
љубљене
множе се кано дарке

ГОЗБА

блистају
шарене куле
а тебе
нигде нема
из белодвораца
сјаје
шерета неког
змајеви
пред твоје ноге
простиру
заумља свога
босиље
ликују
што не наликују
на своје
срушене свеце

ликују
па узвикују
имена

туђих отаца
имена
чађавих лица
имена
поларних зима
на света места
бацају
мирисно
карабиље
неславним шалама
вабећи
лажни неки злат

за верне
теби гробове
диже се
црвена гозба
на њој једемо
сени
оца
и свога сина
пијемо вино
из чаша
незнаних јунака
злости
мијемо лице
у крви
црвених господара

ЖЕТВА

Јун јест
Зора
Рука према руци
Жање класје
Чародавне
Песме

Иза класја
Зов су златне
Врбе
Бајке жетве
Земље под копитом

Виче скитске
Давнине
Из раја
Птичји дослух
У гвозденој черги

Цветогробни
Осионе рују
Воћем снежним
У гром
Горког сребра

ТУЖА 2

са празном
песмом
у души
за књиге
лажног
здравља
за бајке
стаза пораза
синова
празнославља

за очеве
живе
ране
што боле
и синове
кости
у славу
иновераца
у свеце
будућности